

Karl Franz Christian Wagner

**Memoriam Viri Perillustris Ioannis Petri Bucheri ... Academiae Marburgensis
Auctoritate Et Nomine Civibus commendat Car. Franc. Christ. Wagner**

Marburgi: Bayrhoffer, 1820

<http://purl.uni-rostock.de/rosdok/ppn746238924>

Druck Freier Zugang

II 1629^{13.}

MEMORIAM
VIRI PERILLUSTRIS
IOANNIS PETRI BUCHERI

IURIS UTRIVSQUE DOCTORIS, AUGUSTISSIMI ELECTORIS IN
REGIMINE AB INTIMIS CONSILIIS, PROFESSORIS IURIS PUBLICI
ORDINARIII, ORDINIS IURISCONSULTORUM ASSESSORIS, SOCIE-
TATIS LATINAE ALTORFIENSIS SODALIS ORDINARIII, ATQUE
SOCIETATI RERUM NATURALIUM STUDIOSAE MARBURGENSI
HONORIS CAUSA ADSRIPTI

ACADEMIAE MARBURGENSIS

AUCTORITATE ET NOMINE

CIVIBUS

COMMENDAT

CAR. FRANC. CHRIST. WAGNER

PHIL. D. LITERARUM GRAECARUM LATINARUMQUE, NEC NON ELOQUENTIAE ET
POESEOS PROF. P. ORD. SOCIETATISQUE RERUM NATURALIUM STUDIOSAE
MARBURGENSIS SODALIS EXTRAORDINARIUS.

MARBURGI,

TYPIS BAYRHOFFERI MDCCCXX.

Dupl.

II. 1629^{18.}

Ruhroffio V. Cel.

S. P. S.

amtor

M. I. M. O. R. I. A. M.

IOANNIS PETERI BUCHHEI

PHYSICAE ET ASTRONOMICAE
MAGISTRI
IN
PHYSICIS
ET
MATHESIBUS
PRAEFATIO

PHYSICAE ET ASTRONOMICAE

MAGISTRI

IOANNIS PETERI BUCHHEI

PHYSICAE ET ASTRONOMICAE

MAGISTRI

IOANNIS PETERI BUCHHEI

PHYSICAE ET ASTRONOMICAE

MAGISTRI

IOANNIS PETERI BUCHHEI

PHYSICAE ET ASTRONOMICAE

MAGISTRI

IOANNIS PETERI BUCHHEI

PHYSICAE ET ASTRONOMICAE

MAGISTRI

IOANNIS PETERI BUCHHEI

PHYSICAE ET ASTRONOMICAE

MAGISTRI

IOANNIS PETERI BUCHHEI

Labitur occulte fallitque volatilis aetas,

Et nihil est annis velocius.

Ovid. Met. X, 519.

Non omnis moriar: multa que pars mei

Vitabit Libitinam.

Ita quidem poeta Venusinus *) magnifico, immortalibus ingenii operibus innixo, sensu abreptus, se sui que nominis memoriam non prorsus interituram esse, sed gloriam, quam sibi lyricorum poetarum inter Romanos principi pepererit, aeternam fore auguratur. Eandem sententiam invenimus quoque ab ipso expressam in praeclarissimo illo Maecenatis nomine insignito carmine, ubi, se fingens in alitem transformatum ad aethera eniti,

---

*) Carm. III, 30, 6 sq.

Non ego pauperum, inquit,
Sanguis parentum, non ego, quem vocas,
Dilectè Maecenas, obibo,

Nec Stygia cohibebor unda *).

Et profecto animi dotibus praestanti atque quovis doctrinarum genere quam maxime exculto viro quod maius praemium contingere potest, quam si sibi persuasum habeat, nominis sui memoriam haud iri oblitteratum, operibusque ab ipso profectis apud seram adhuc posteritatem se in honore aliquo esse futurum numeroque. Atque non nisi inde factum est, ut alii quoque poetae ingenio excellentes, Horatium imitati, idem de se gloriari ausi sint, cum quidem maximum, quem sperare possent, laborum suorum existimantes fructum. Ita sane Ovidius,

Parte tamen, inquit **), meliore mei super alta
perennis

Astra feror.

---

*) Carm. II, 20, 5 sq.

***) Metam. XVI, 845.

• Alioque loco *) apud eundem haec leguntur:

Dumque legar, mecum pariter tua fama legetur,
Nec potes in maestos omnis abire rogos.

At vero eiusmodi famam perennem qui appetunt, non scriptis modo in publicum emittendis, non libris solum praeclare compositis eam sibi conficere possunt, sed alios quoque instituendo, eorumque animos literarum sensu formando doctrinisque excolendo; si quis autem praeterea vitae integritate ac morum probitate eminent, eum, cuius nomen non solum omnium celebretur sermone, sed ad posteros quoque transmittatur, dignissimum esse, quis est, qui dubitet? Maximis igitur laudibus ornandus est is, cuius memoriae civibus commendandae hae plagulae destinatae sunt, quique per tot annos huius Universitatis literariae ornamentum fuit decusque, et quem, quamvis aetate decrepita nobis ereptus sit, tamen omnes probitatis honestatisque sensu imbuti, atque, quis honor doctrinae eruditionique solidiori tribuendus sit, haud ignari, a nobis abeuntem

---

*) Trist. V, 14, 5 sq.

non sine luctu prosequuti sunt lacrymisque. Exstinctus autem est humanitatisque conditionem explevit

VIR PERILLUSTRIS

IOANNES PETRUS BUCHERUS,

IURIS UTRIUSQUE DOCTOR, AUGUSTISSIMI ELECTORIS IN
REGIMINE AB INTIMIS CONSILIIS, PROFESSOR IURIS PUBLICUS
ORDINARIUS, ORDINIS IURISCONSULTORUM ASSESSOR,
SOCIETATIS LATINAE ALTORFIENSIS SODALIS ORDINARIUS,
ATQUE SOCIETATI RERUM NATURALIUM STUDIOSAE
MARBURGENSEI HONORIS CAUSA ADSCRIPTUS,

in quo omnia, quae supra laudavimus, erant coniuncta, siquidem non solum scriptis, quae edidit, haud illis quidem voluminum magnitudine insignibus, at argumenti praestantia excellentibus, doctrinae atque eruditionis famam existimationemque consequutus est, sed disciplinarum quoque, quibus iurisprudentia continetur, tradendarum provinciae in pluribus Universitatibus literariis non sine magno praefuit honore; vivendi denique ratione, integra prorsus atque nulli labi obnoxia, sensusque simul rectos, generosos ingenuosque num-

quam non prodente, quem omnes amore veneratione-
que maxima prosequerentur, se praestitit dignum.

Natus vero est **BUCHERUS** anno saeculi proxime
superioris XL. die x. Mensis Augusti Cassellis patre
Ioanne Friderico Buchero, qui initio quidem medici
vulnerarii artem ibi exercuerat, deinde vero a Fride-
rico I. Sveciae Rege atque Landgravio Hassiae famuli
cubicularii munere erat ornatus, matreque *Catharina
Elisabetha*, e gente *Schirlingia* oriunda, cuius pater
in inferioris Hassiae vico coetum sacrum regebat.

Eas, quibus aetas puerilis imbui et ad humanita-
tem formari solet, artes in Paedagogio, quod Cassellis
florebat, **NOSTER** edoctus, cum eos iam fecisset profectus,
ut ad altiora posset eniti, m. Martio, anno superioris
saeculi LV. Collegii Carolini, quo urbs eius patria tum
erat ornata, civibus adscriptus est, atque, quae ipsius
erat diligentia atque industria, brevi tempore, **Wetze-
lio** imprimis, **Stegmanno** et **Prizerio** ducibus, et literis
humanioribus, et omnibus iis disciplinis, quibus illi
initiati sint necesse est, qui praelectionibus academicis
non sine fructu interesse cupiunt, adco excoluit ani-

mun, ut annum aetatis decimum septimum vixdum egressus spatia academica posset intrare.

Universitas literaria, quae urbis Goettingae decus est atque ornamentum, cum Georgii II. liberalitate et munificentia atque Munchhusii cura indefessa iudicioque acri iam tum inter ceteras literarum Universitates, velut inter ignes luna minores, fulgeret, fieri non potuit, quin NOSTER, literarum amore quam maxime ductus, atque has non a limine tantum salutare, sed eorum adyta, si fieri posset, adire propositum habens, illuc se conferre, atque viris doctissimis, qui tum Professorum cathedras ibi ornabant, praeceuntibus arduam difficilemque ad earum templa deducentem tentare viam apud animum constitueret. Anno igitur superioris saeculi LVII. Goettingam profectus civiumque academicorum albo inscriptus, iurisprudentiae cum dicasset vitam, summa diligentia omnibus illis interfuit praelectionibus, quibus ad illam disciplinam penitus percipiendam ullo modo poterat adiuvari. Illustrabant vero iurisprudentiam in illa Universitate literaria tum maxime Meisterus, Ayrcerus, Bochmerus, Puetterus, Selchovius, Clapro-

thius Becmannusque, Viri doctrinae eruditionisque fama, qua vigeant, ita celebrati, ut eorum nomina haud facile ulla umquam abolere valeat vetustas. Horum autem primus praeibat NOSTRO in institutionibus iuris Romani, in Pandectis atque in iure criminali; Ayrerus in iure Germanico privato publicoque, et Boehmerus in iure feudali atque canonico. Frequentabat BUCHERUS praeterea scholas Puetteri, historiam imperii Germanici, civitatum, quae foederi Germanico adscriptae sunt, ius publicum, atque theoriam processus explicantis: Selchovio duce secunda vice operam dabat iuri Germanico privato, atque assiduus auditor erat Becmanni senioris, ius naturae et processus civilis theoriam exponentis; Claprothius tandem, cuius quoque hospitio utebatur, ipsi ad praxin iuridicam muniebat viam.

Ita quidem in iis disciplinis, quibus iuris consulti versati sint necesse est, addiscendis prorsus occupatus, nequam tamen eas doctrinas neglexit, quae vel naturae obscuritatem illustrent, vel placita philosophorum examinant, quarum magistrum habuit Hollmannum; recentiorumque etiam linguarum accuratiorem cognitio-

nem, cum sibi persuasum haberet, viro vere literato doctrinaque exulto omnino necessariam esse, ducibus Colomio in Francogallica, atque Totzio in Anglica discenda haud sane spernendam posuit operam.

Academicarum disciplinarum curriculo hac ratione naviter strenueque confecto, BUCHERUS larium quidem familiarium sedem parentumque amplexus repetere apud animum constituerat: at enim vero comes terrarum Stenofurto-Benthemensium tum temporis virum a doctrina instructiorem cum quaereret, cuius disciplinae duo ipsius filii traderentur, Ayrerio Claprothioque auctoribus NOSTER, illorum regendorum instituendorumque provinciae qui praeficeretur, iudicatus est dignus *); cui quoque tanta cura praefuit assiduitateque, ut tertio iam, postquam eam suscepisset, anno maiore meritorum suorum condecoraretur praemio. Vacua nimirum cum iam inde ab anno superioris saeculi LVIII. cathedra Professoris iuris secundarii in Arnoldino, quod Stenofurti florebat, fuisset Gymnasio, ipse a rege Magnae Britanniae, cui

---

*) Ao. MDCCCLX.

terrae illae pignori obligatae erant, comitibus terrarum Stenofurto - Benthemensium Teclenburgensiumque suffragantibus, illam qui ornaret, evocatus est *). Summos igitur in iurisprudencia honores postquam Harderovici consequutus erat, illam Professoris provinciam adiit **), ita tamen, ut usque ad annum superioris saeculi LXVIII. filiis comitis instituendis regendisque suam pergeret impendere curam.

Iam vero de eruditione doctrinaque, qua NOSTER animum excoluerat, ita percrebuerat fama, ut in aliis quoque civitatibus existerent, eam qui vel in suum ipsorum, vel in reipublicae optarent convertere usum. Etenim in Universitate literaria Teutoburgensi tertia iurisprudenciam profitentium cathedra cum Carrachii decessu vacuefacta esset, NOSTER ad eam ascendendam evocatus est. Eodem fere tempore primum, ut comitis Benthemio - Teclenburgensis filium reciperet instituendum, ac deinde, ut comitem quendam de Gronsfeld,

---

*) d. VIII. Octobr. MDCCLXIII.

***) d. XVII. Decembr.

Hollandia oriundum, Academiae dum operam daret atque loca externa inviseret, comitaretur, haud spernendis invitatus est conditionibus: verum enim vero BUCHERUS cum speraret confideretque, fore ut in ipsa patria, simul atque occasio aliqua se offerret, muneri meritis suis accommodato praeficeretur, provinciam, quam susceperat administrandam, ut desereret, nullo modo poterat adduci, idque ne tum quidem, cum anno superioris saeculi LXIX. Eloquentiae Historiarumque Professoris in Gymnasio Academico Lingae constituto ei offerretur munus. Adeo sane ipsius animus in consilio suo exsequendo erat obfirmatus, ut secunda quoque vice ii, qui Universitatis literariae Teutoburgum tum quidem ornantis curam gererent, frustra eum illuc evocare conarentur; et non nisi cum Kraftius, qui hactenus Professoris iuris in Gymnasio academico, quod Hammoniae florebat, praefuerat provinciae, Teutoburgum invitatus idem munus ibi suscepisset, NOSTER, cui nulla adhuc in patriam redeundi occasio se offerret, ut in eius locum succederet, permoveri potuit. Hanc igitur novam docendi provinciam, ipsi d. IX. mensis Septembris, anno superioris saeculi

LXXI, delatam Hammoniae, ubi d. xx. Octobris advenerat, d. xii. Novembris administrare auspicatus est, neglecta uberiore conditione, quae ei, Philosophiae quoque, Stenofurti si remanere vellet, Professoris munere ornando, offerebatur.

Iam vero illud instabat tempus, quo lactam illam, quam animo conceperat atque tam diu foverat, spem, fore ut in patriam tantopere amatam revocaretur, providentia divina non amplius irritam esse iuberet: Professor enim iuris in Universitate literaria Rinteliensi Reinhardus Abrahamus Moellerus cum anno MDCLXXII de vita decessisset, NOSTER, ut tertiam iuris cathedram in illa ornaret, invitatus est; maximaque perfusus laetitia, quod voti factus esset compos, d. viii. mensis Novembris eiusdem anni Rinteliam se contulit, nec sine plausu suas ibi aperuit scholas. Duos annos post cum Syndici quoque munus in illa Universitate literaria ei esset delegatum, praetereaue stipendium anno MDCLXXVIII auctum, non potuit fieri, quin vitae academicae, quam iam antea cuivis alii vitae cursui praeferendam censeret, studio etiam magis incenderetur; nec igitur mirum, cum

muneris Consilarii in regimine conditionem, a vicinarum terrarum principibus et anno LXXIV et LXXVIII ipsi oblatam, recusasse. Neque tamen scholis academicis solum vacabat habendis; sed campum, in quo doctrina sua excurreret, ut quam latissime extenderet, officii sui existimans, causarum quoque suscipiebat defensionem: atque a quibusdam Germanici imperii ordinibus, id ut faceret, rogatus, vel in eiusdem regni iudiciis eorum agebat causas, vel ipsos consilio suo adiuwabat.

A negotiis itaque districtior atque eorum multitudine fere obrutus, ut haberet, cuius consuetudine et familiaritate horis subsecivis exhilararet recrearetque animum, anno superioris saeculi LXXIII *) in matrimonium duxit *Ludovicam Claram Wilhelminam, Kriegeri*, Consilarii tum temporis Benthemensis in collegio regiminis supremo Rhedaeque degentis, filiam natu maximam, quae non solum, ingenuo ipsum amplexa amore, in eo fovendo omnem ponebat curam, sed quacum etiam haud parvam annorum seriem ea transegit voluntatum

---

*) d. xiv. mensis Aprilis.

studiorumque consensione, ut eorum quoque vita iis, in ipsorum consuetudinem familiaritatemque qui se magis insinuavissent, documento esset, quam vere Cicero scripserit, cum, „Est, inquit, patriae caritas, meo quidem iudicio, maxima; sed amor voluntatisque coniunctio plus certe habet suavitatis *)“

Viginti quinque annos iam non sine maximo iuventutis studiosae emolumento disciplinas, quibus iurisprudentia continetur, in Universitate literaria Rinteliensi tradiderat, cum, ut Professoris iuris provinciam in Academia Marburgensi susciperet administrandam, invitaretur. Haud quidem fieri potuit, quin discessus a tot familiaribus amicisque, quos Rinteliae facilitate sua atque humanitate, suavissimisque moribus sibi comparasset, ipsi esset acerbissimus, praecipue cum iam in ea constitutus esset aetate, in qua ad novas se amicitias familiaritatesque adplicare res sane difficillima est; attamen ut, quantum in se positum esset, laetum huius Universitatis literariae florentemque statum iuvaret, omnibus

---

*) Epist. ad Div. X, 5.

illis rationibus, quae ipsum Rinteliae retinere potuissent, neglectis, Indulgentissimo Principi dicto se praebuit audientem, atque Marburgum se contulit. Neque hic, donec corpori ipsius vigor constabat, in iuvenum literarum studiis deditorum animis doctrina excolendis unquam se praebuit remissioem; quin etiam tum, cum oculorum acies ipsi aetate provectori iam esset hebetior, memoria rerum, qua praeditus erat, tenacissima adiutus, praelectionibus habendis doctrinae suae aliis copiam facere, numquam cessavit. Quam firmiter vero vitae academicae, quo tenebatur, amor in animo ipsius insederit, id inde quam maxime palam fit prorsusque perspici potest, quod, cum anno huius saeculi tertio iudicis in tribunali, ubi provocatione certatur, primarii munus Cassellis ut susciperet, invitaretur, ipse, illo repudiato, minus amplo salario contentus in hac nostra Universitate literaria manere, atque Professoris cathedram, dum esset in vivis, ornare praeferebat.

Omnium igitur suorum votorum compos factus, uxore optima et quovis virtutum muliebrum genere ornata, liberisque, iam a primis annis bonam, eamque,

ut eventus docuit, haud irritam spem sui praebentibus, beatus vitam omnis tristitiae expertem atque fortunatissimam potuisset degere, nisi in fatis fuisset, ut suorum nonnulli ante eum extremum obirent diem. Filia quidem, qua primum orbatus est, *Iustina Catharina*, die xxvii. Decembris, anno superioris saeculi lxxviii, nata, de vita die xvii. Augusti, anno lxxxii, nondum quadrima decessit; altera vero, quam amisit, *Dorothea Elisabetha Iustina*, filiarum ipsius tertia, nata die v. Ianuarii, anno lxxxiii, in ipso aetatis flore die v. Ianuarii, anno mdccc., vitam cum morte commutavit: eiusque memoriae Iustus noster V. S. V. dicavit Elegiam illam venerum plenam, quae exstat in ipsius carminibus, et in secunda quidem editione p. 59 sq.

Gravissimo vero NOSTER fortunae percussus est vulnere, cum ipsi, aetate iam proveciori, atque, cuius amore curaque foveretur, praecipue indigenti, carissima uxor morte erepta est: functa autem est illa fato die xix. Decembris, anno huius saeculi xiii. Neque tamen sic defuerunt, qui consenescentis animum exhilararent, atque senectuti eius ingravescenti succurrerent, ipsum-

que, quantum fieri posset, sublevarent. Maxime hoc nomine procul dubio laudanda est BUCHERI filia natu maxima, *Friederica Charlotta Amalia*, nata die xx. Novembris, anno saeculi superioris LXXVI, atque cum Iustio nostro felicissimi matrimonii vinculis iuncta, quae in patre amatissimo fovendo eam posuit curam, ut ipse, se viduum esse, paene oblivisceretur. Superstites praeterea NOSTRO sunt duo filii, *Fridericus Guilielmus Iacobus*, natus die x. Iunii, anno MDCCLXXIV, atque *Carolus Franciscus Ferdinandus*, cuius dies natalis primus fuit dies XIV. Iunii, anno MDCCLXXXVI, qui profecto ii evaserunt, ut operae in iis educandis atque instituendis positae fructum exoptatissimum perciperet pater, qui suam gloriam filiorum maxime et probitate, et doctrina contineri verissime iudicaret. Namque maior natu iam quidem in collegio, quod Herfordiae in iudiciis urbanis provincialibusque exercendis versatur, Praesidis locum obtinet; alter vero, a Rege Bavariae Consiliarii aulici dignitate ornatus, apud Erlangenses non sine summo honore Professoris iuris praeest provinciae.

Septem adhuc post carissimae uxoris obitum NOSTER ea, quae ipsi a natura concessa videbatur, mentis tranquillitate transegerat annos, cum illud temporis appropinquaret momentum, quo, ipse ut abiret e vita, erat in fatis. Quamvis enim animi vigor senectute haudquaquam debilitaretur mutareturque, corporis tamen frangebantur vires sensimque decedebant; oculorum acies in dies fiebat hebetior: atque tandem leviori morbo afflictus, vires suas cum sentiret prorsus exhaustas, a suis circumdatus, nonnullis postquam abituri instar porrexerat dextram eorumque manus amplexus erat, *Iam valete*, inquit, *somnoque fessos ut claudam oculos, mihi concedite*; atque tum eodem, quem semper prae se tulerat, undeque erat, quod quam maxime cognosceres virum vitae integrum scelerisque purum, vultu hilari laetoque, tamquam quieti sese daturus, in lecto se componens, verissimo quidem quievit somno. Semihoram ita placide dormiverat, cum spiritus paulatim deficere arteriarumque ictus languere inciperet; atque haud ita multo post die xxv. mensis Aprilis hora septima vespertina senex quam maxime venerandus morte adeo

miti vitam finivit, ut etiam, cum animum iam exspirasset, corporis habitus quiescenti esset, quam defuncto, similior.

Fato igitur functus, atque suis nobisque ereptus est vir, qui non solum eruditione doctrinaque multis facile palmam praeripiebat, sed vitae quoque integritate probitateque morum cedebat nemini. Quanta vero animus eius excultus fuerit subactusque doctrina, quam fidei memoria ea retinuerit, quae ipsi mandavisset animoque percepisset, eius rei documentum vel ultimis vitae annis eo nobis dedit, quod, cum iam ex oculis laboraret eorumque acies esset quam maxime obtusa, tamen examinibus ab ordine iurisconsultorum instituendis numquam non interesset, atque in eis, qui sese stitissent explorandos, tentandis aequè promptum se exhiberet, ac si omne suum otium doctrinarum studio impendere prorsus non cessasset. Neque solum in doctrinis, quibus iurisprudentia continetur, erat versatissimus, sed linguam quoque Latinam optime callebat, eiusque elegantiae usu ita erat exercitatus, ut iam anno superioris saeculi

LXXIII *) a societate linguae Latinae studium in dies magis excitandi causa Altorfii constituta, qui socius expetiretur adsciscereturque, iudicaretur dignus. Eodem honore auxit eum societas rerum naturalium studiosa Marburgensis, quae ipsum die xxvi. Martii, anno huius saeculi xvii, ut meritorum eius se ostenderet memorem, sodalium honorariorum adscripsit numero. Neque vero haec ipsius merita Indulgentissimum latuerunt Principem, id quod eo palam factum est, quod anno mdeccxv **) ab Electore Augustissimo Consilarii in regimine intimi ornatus est dignitate.

Quae autem BUCHERI fuerit vitae integritas, quae probitas morum, qualemque se in amicitia colenda gesserit, quis nostrum est, nisi eius consuetudinis familiaritatisque prorsus fuerit expers, quem fugiat? Multi profecto esse possemus in adumbranda ipsius comitate liberalitateque, quam in amicis atque affinitate consanguinitateque cum ipso coniunctis prodebat tractandis,

---

*) d. v. m. Septembris,

**) die ii. Iunii.

nisi illa una cum ingenua bonitate pectorisque candore in omnibus eius sermonibus vitaeque actionibus enitisset. Nihil quidquam arte fictum aut simulatum, nihil callide excogitatum eius animo agitari atque ab ipso proferri posse, illis prorsus persuasum erat, qui vel semel cum eo erant confabulati. Modeste de se atque de sua ipsius rerum peritia ingeniique vi iudicans, atque ab omni invidia alienus, non solum alios, si quid praeclare egissent, meritis prosequeretur laudibus; sed, si qui ipsi a vero aberrare viderentur, tam verecunde eos monere atque suam ipsius sententiam, rationibus, quibus illa niteretur, additis, proferre solebat, ut illi, se a viro amicissimo humanissimoque meliora esse edoctos, lubentissime faterentur. Omnibus igitur animi perturbationibus cum prorsus vacaret, vitaeque, si quis alius, esset integer scelerisque purus, haud est, quod miremur, tranquillum vitae eius statum, quo illa sola beata redditur, nec mortis umquam perturbatum esse metu, eumque, haec cum appropinquaret, aequissimo animo, non ut diem vitae extremum obiturum, sed ut corpus datum somno, se composuisse.

INDEX SCRIPTORUM

IOANNIS PETRI BUCHERI.

Der gelehrte Selbstmörder.

In Hannover. Beiträgen zum Nutzen und Vergnügen, 1759.
Nro. 50. p. 791 sq.

Oratio de iuribus S. R. I. Comitum regnantium
antiqui stemmatis et insigni inter hos aliosque Comites
differentia; Professoris Iurium Ord. in ill., quod Burgo
Steinfurti floret, Arnoldino solemniter auspicandae gratia
habita d. 17. Dec. 1763.

In Materialien zur Geschichte, Statistik und Topographie der
Reichsgrafschaften. V. I. P. 2. p. 205 sqq.

Meditatio iuridica inauguralis de poena talionis (pro
Gr. Doct.) Harderovici, 1763. 4.

Continuatio meditationis iurid. de poena talionis: Resp.
Rudolph. Gempt, Steinfurtens. Stenofurti 1764. 4.

Progr. de medico digno politiae objecto. Steinfurt.
1765. 4.

Progr. I. de regula iuris pontificii: Spoliatus ante
omnia restituendus. Steinf. 1765. — II. ib. 1766. 4.

Progr. de iusto civitatis rectore. Steinf. 1766. 4.

Disquis. iur. I. de notione atque effectu insaniae:
qua lectiones suas academicas incipiendas indicat, Steinf.
1766. 4.

Disquis. iur. II. — — Resp. Lubert. Stuermann. Gil-
dehuso-Benthem. Steinf. 1766. 4.

Abhandlung von der Klugheit eines Regenten, eine
Einladungsschrift zu Anhörung einer Rede auf den Ge-
burtstag Grafen Carls v. Bentheim. Steinf. 1767. 4.

Oratio de moralitate precum pro salute principis.
Steinf. 1768. 4.

Program. de ceremoniali S. R. I. Comitum antiqui
stemmatis in melius reformando. Steinf. 1768. 4.

Progr. de sponsionibus. Steinf. 1769. 4.

v. Schottii Unparth. Kritik. P. 15. p. 460.

Dissertatio iur. de imputatione actionis in ira commissae: Resp. Dieter. Broecker. Steinf. 1770. 4.

v. Schott. Unp. Krit. P. 15. p. 461.

Disquis. utrum feudum foemininum statim reddatur, si femina aliquando admissa. Rint. 1772. 4.

Dissert. de arbitrio iudicis non omnimodo arbitrario: Resp. (pro Lic.) Christ. Schumann. Eschweg. Rint. 1776. 4.

Disquis. de divisione statuum imperii R. G. in corpus Evangelicorum et Catholicorum et legibus fundata et unitati reipublicae nostrae non repugnante. Rint. 1777. 4.

Diss. de diversa homagii in I. R. G. indole diversisque eius effectibus: Resp. (pro Lic.) Io. Georg. Schneider. Eschweg. Hass. Rint. 1784. 4.

Program. de functionum publicarum seu operarum territorialum indole finibusque earum recte regundis. Rint. 1785. 4.

Diss. de infanticidio a matribus in recens natos infantes commisso et quibusdam eius impediendi remediis:

Resp. (pro Gr. Doct.) Car. Gottl. Dan. Clauer. Adv.
Dresd. Rint. 1785. 4.

Diss. de praescriptione servitutum praedialium ac-
quisitiva: Resp. (pro Gr. Doct.) Ioan. Dieter. Thulemeyer,
Lippiac. Rint. 1792. 8.

Progr. de seditione coercenda. Rint. 1793. 4.

Progr. academicum in obitum Dr. et Prof. Iur. Car.
Guil. Wippermann. Rint. 1797. fol.

Von den Kirchenständen, vorzüglich nach Chur-
sächs. und Fürstl. Hess. Cassel. Rechten.

In Materialien für alle Theile der Amtsführ. eines Predigers.
Lips. 1797. 8. V. 1. P. 3. p. 295 sqq.

Vom Klingelbeutel.

Ibid. p. 314 sqq.

Die Taufe nach den gemeinen, insonderheit aber
Chursächs. und F. H. Cass. Rechten betrachtet.

Ibid. Vol. 2. P. 1. p. 403 sqq. et P. 2. p. 131 sqq.

Vom Recht der Begräbnisse.

Ibid. P. 3. p. 302 sqq.

Rechtliche Anmerkungen über Kirchenvisitationen.

Ibid. Vol. 4. p. 210 sqq.

Die Simonie, nach kanonischen und protestantischen
Rechtsgrundsätzen betrachtet.

Ibid. p. 437 sqq.

Von dem den Pfarr-Wittwen und Kindern gebüh-
renden Sterb- und Gnadenjahre.

Ibid. Vol. 6. P. 3. p. 276 sqq.

Dissert. de compromissi, recepti atque laudi qualita-
tibus et effectibus: Resp. (pro Gr. Doct.) Ioan. Georg.
Lib. Wippermann. Rint. 1797. fol.

v. C. G. Hübneri et C. A. Tittmanni Bibliothek kleiner iurist.
Schriften. Vol. 1. P. 2. p. 369.

Progr. de incertis quibusdam et ambiguis medio aevo
imperatoris et procerum imperii iuribus. Marb. 1804. 4.

v. Duysingii Annal. Fasc. 5. p. 27.

Etwas von Professoren der Musik.

In Hess. Denkwürdigkeiten. T. 4. Par. 2. p. 176 — 182.

His accedunt symbolae plurimae ad Ephemerides
literarias Teutoburgi quondam editas, et ad commen-
tarios iurisprudentiae iudiciorumque rationis illustrandae
causa Lemgoviae anno saeculi superioris 88 et 89. in
lucem emissos, ab ipso collatae.
